за краплею крапля сповзає під лід
обвиті губами цибаті штативи
ми гордо вивчаєм цей жадібний світ
як випите з ночі розморене чтиво

нам пити повільно ми випари п'єм
сльоза упиря перестрибне колону
поет не прощає прострації трону
його пантеону не шкодить об'єм

йому вистачає чужої біди
заломлені вежі як промені сірі
йому залишають півтрупа на сіні
змирися лишися посунься прийди

та нині немає ні трупів ні сил
синіє у звивинах тиша панічна
я сам супокою цього напросив
навіщо питаю не знаю навічно…